

PETR ŠABACH

PUTOVÁNÍ
MORŠKÉHO
KONĚ

• PASEKA •

• PASEKA •

PETR ŠABACH
PUTOVÁNÍ
MORŠKÉHO
KONĚ

/DESÁTÉ VYDÁNÍ/

PASEKA
PRAHA - LITOMYŠL
2011

© Petr Šabach, 1998, 2011
Cover © Jan Šabach, 2011

ISBN 978-80-7432-160-3

MOTTO

*Jsou dni, kdy ti vůbec nepomůže,
že umíš napsat MYSLIVEC*

MEDVÍDEK PÚ

Když dnes za Marií bouchly dveře, uvědomil jsem si nejasně, že tenhle zvuk si budu pamatovat celý život. Až do tohoto okamžiku jsem bral věci na lehkou váhu. Odjakživa jsem se spoléhal na vyšší moc, na deus ex machina, na něco, co se náhle zjeví a řekne: „Dost!“ Tak jako boží ruka zadržela Abraháma. Nestalo se nic. Zbylo jen to bouchnutí dveří. Definitivní. Pomalu jsem se od nich odvrátil. Nemá cenu se litovat. Na nočníku seděl Pepíno a v předklonu, hlavu mezi kolena, pozoroval barevné kostky pod sebou. Monotónně si pobrukoval kuvajtskou hymnu. Dlouho jsem se na něj díval a snažil se odhadnout, co mě v nejbližších chvílích čeká. V ruce jsem stále ještě držel pokyny, které mi Marie v rychlosti načmárala. Přičapl jsem k Pepínovi a láskyplně ho podrblal za uchem. Věnoval mi krátký pohled. Na těch pár vteřin, co se naše oči setkaly, jsme se oba mechanicky usmáli. Pak se Pepíno vrátil ke svým kostkám. Je to děťátko, je mu teplo, nikam nemusí, je tu s ním táta, hlad nemá - tak co?

Mně je pětadvacet, je mi ze všeho trochu chladno, nikam nemůžu, protože jsem s Pepínem, žaludek se mi mírně svírá. Poprvé jsem se podíval na ten kus papíru od Marie. Nevypadalo to tak hrůzyplně. V podstatě jen pár bodů. Stálo tam, kdy mám připravit svačinu a oběd, kam zajít na procházku (několik alternativ), co mu mám obléknout, a to bylo tak všechno.

Moje heslo zní: Japonci děti nebijou! Chtěl bych být jako oni. Přísahal jsem si, že se budu po celou dobu řídit tímhle asijským obyčejem. Koneckonců se Pepíno jeví jako normální, zvládnutelné dítě. Řekl jsem mu: „Však my už to nějak přežijeme, co, Pepku?“ Otočil se ke mně a řekl něco, co znělo jako „garáž“. Stále mi hleděl do očí. Pomyslel jsem si, jak krásně se dětem oči třpytí. Jsou neustále v jemném pohybu, v jakémsi čarovném chvění, vrhají kolem sebe milióny prasátek, ozařují všechno ponuré a šedivé kolem svým tajemným světélkováním. Pohládl jsem ho po hlavě. „Garáž,“ řekl Pepíno zřetelně. „Udělej garáž.“ Z očí mu zmizel úsměv a na pár vteřin se do nich nastěhoval jakýsi autoritativní zmatek. Šel jsem do kuchyně postavit oprýskanou konvici na plynový sporák. Zadíval jsem se přitom z okna. Venku se rodil krásný den. Na co si vlastně můžu stěžovat? Za chvíli půjdeme někam ven, budeme si povídat, dívat se kolem sebe, vyhřívát se na sluníčku, pak se najíme, a tím taky ně-

jaký ten čas zabijeme. Po obědě se natáhneme, a až se prospíme, tak si procházku zopakujeme. Pane bože, co je tohle za vědu? O takovém životě se mi možná nikdy ani nesnilo. Nemusíš mě litovat, Marie. Nechci ti bránit v kariéře: jen si piš svoje vědecké práce a o nás se nestarej. Nalil jsem si vroucí vodu do šálku. Káva voněla. Miluju tyhle chvíle. Teprve po kávě do mě vstupuje energie a chuť k životu.

„Garáž,“ ozvala se Pepínova mantra. „Potom ji postavíme,“ řekl jsem. „Potom.“ Pepínovi se vzedmuly tváře. Partie kolem očí mu naběhly, jako by ho v těch místech někdo přifoukl. Nechtěl jsem riskovat scénu takhle brzy po ránu. Rychle jsem řekl: „Už jdem na to, ty kluku ušatá.“ Podal jsem Pepínovi ruku a smířlivě jsem dodal: „Postavíme garáž pro deset aut najednou.“ Dítě okamžitě splasklo. Jenže já jsem taky jenom člověk. Hladké svaly se neptají, co máte zrovna teď v plánu. Rychle jsem vklouzl na záchod. Víte, jsem do jisté míry pověřivý. Nenahánějí mi strach černé kočky, které vám kříží cestu, nebojím se potkat jeptišku, nevyhýbám se ani kanálům. Ale věštím. Věštím ze záchodové mísy. Přesně tak jako jiný z kávového lógru. Vždycky po ránu, neboť to je můj čas, postávám zamýšleně nad mísou a snažím se dát význam všem těm roztodivným tvarům, asi tak, jako Indiáni pozorovali znamenírozhozených kamínků. Za dveřmi se ozval

příšerný křik. „Kafe,“ napadlo mě. Představil jsem si Pepína, jak zvědavě natahuje ruku, a pak už jen ticho a sterilitu plastické chirurgie. Kalhoty na kotnících mi bránily v pohybu. Vyrazil jsem ven. Srdce jsem měl někde v krku a ruce se mi neovladatelně třásly. Křik okamžitě ustal. Pepíno si mě zvědavě prohlížel. „Garáž,“ řekl. Pomalu jsem se zklidnil. Opřel jsem hlavu o zed' a potom jsem spláchl. Neviděl jsem tak svou věštbu pro první den s Pepínem. „Garáž,“ šeptalo dítě.

Postavit jakous takous garáž z několika kostek by neměl být větší problém, řeklo by se. Jak se to vezme. Jsem pořád klidný, vyrovnaný mladý muž.

Když jsme se přiloudali do parku, několik očí si nás pátravě prohlédlo. Vybral jsem si jedinou prázdnou la-
vičku, zastrčenou pod obrovským kaštanem. Pepíno přidřepł do pískoviště a začal pracovat. Rozhlížel jsem se kolem. Po pěti minutách mi bylo jasné, že nejméně polovina matek se zná. Tu druhou polovinu tvořily matky samotářky. A já. Byl jsem tu jediný muž. Některé maminky jsou hezké blondýnky v džínsách, hodně mluví a hodně kouří, některé maminky jsou tiché a ušlápnuté. Pepíno pracoval na stavbě čehosi. Bylo by to klidné a příjemné odpoledne, kdyby mu jeden tlus-
ťoch pořád nebral jeho lopatku. Matka na něj volala: „Márty, dej to zpátky chlapečkovi! Je to fuj!“ Což mě

udivilo, protože co je na naší lopatce fuj? Tvářil jsem se demokraticky a říkal jsem, že to nevadí, ale vadilo mi to – *silně* mi to vadilo. Proč neměl Mártý svou lopatičku? Jinak se v parku nic mimořádného neudálo. Odchod z pískoviště – šestnáct hodin. Maminka Mártýho je moc hezká blondýnka.

Přišli jsme domů a pokračovali ve stavbě garáže. Nevěděl jsem přesně, co si Pepíno vysnil. Nebyl spokojen. Křičel: „Garáž!“ a měl v očích slzy. Marie se vrátila poměrně pozdě. Chtěl jsem jí to nejdřív vytknout, ale když jsem viděl, jak září a je šťastná, nechal jsem to plavat. Když Pepíno usnul, zkusil jsem štěstí. Marie mi říkala ty věci jako obvykle. Že myslím jenom na to a tak podobně. Bylo vidět, že to myslí spíš z legrace. Usnul jsem o půlnoci. Poslední, co mě před spánkem napadlo, bylo slovo *garáž*.

Dobrou noc, deníčku.

Ráno jsem se probudil, až když za Marií klaply dveře. Cítil jsem se trochu utahaně, a tak jsem si zacvičil s činkou. Mírně jsem posiloval, nic víc. Pepíno už byl vzhůru, seděl na nočníku a pokoušel se o jednu méně známou maďarskou koledu.

Věštba: rozpačitá, nevyčetl jsem nic. U Pepína čitelnější. Něco jako klubko hádat. Uvidíme, co z toho

vyleze. V každém případě, řekl jsem si, trocha ostražitosti nebude na škodu.

Dopoledne se věštba naplnila. Pokoušel jsem se přečíst si noviny a Pepíno se neustále na něco vyptával. Začten jsem několikrát řekl „ano“. Jenže Pepíno se ptal, jestli může vysypat sůl na koberec. Těžko jsem ho mohl potrestat. Musím si příště dávat víc pozor. Měl jsem pocit, že si ty noviny můžu v klidu přečíst až večer. Jenže já strašně nerad čtu ranní noviny večer. Mám pak pocit, že už ty zprávy neplatí, že už jsou místo nich dávno nové zprávy a že strašně pokulhávám za dobou. K čemu jsou dobré staré noviny? Zase jsme stavěli garáž. Když už se zdálo, že tohle by mohla být ta pravá, kopl do ní Pepíno nohou a rozplakal se. Dopoledne jsme byli v parku. Koukal jsem kolem a poznával už několik známých tváří. Mártý ani jeho maminka se nedostavili. Pepíno pracoval zhruba do půl dvanácté. Něco mu přeletělo přes nos a odtáhl mě domů.

Zjišťuju: Ženská je nějak víc sexy, když má dítě. Dřív mi tohle nedocházelo. Představa porodu? Kojení? Krása madon? Musím se k tomu ještě někdy vrátit.

Pepíno poobědval a šel spát. Já jsem se v tom zmatku zapomněl najíst. Chtěl jsem udělat něco užitečného, ale klesla mi víčka a usnul jsem taky. Probudil mě křik. Opustil jsem poslintaný polštář a s bolavou hlavou jsem vypral Pepínovo prostěradlo a košili. Trochu